

La Josefa Estévez, a qui tothom coneix com la Pepi, és natural de Vidreres i propietària d'una empresa familiar, A.J. Ruz, que ja fa vint-i-nou anys que es dedica a la recollida de deixalles. A més d'això, la nostra protagonista i els seus es guanyen la vida amb el transport i la neteja diària. El negoci, en qualsevol cas, va néixer de la mà del marit del seu marit, l'Antoni Ruz, transportista, que l'any 1974 va començar amb aquesta activitat: **"És ell qui realment va fundar l'empresa."**

La seva dona, la Pepi, recorda com si fos avui el moment en què van comprar el seu primer camió: **"Vam haver d'hipotecar la casa, i jo pensava: 'Mare meva! Si això no es paga, ens quedarem sense res'."** La nostra protagonista, però, sempre ha tingut molt assumit que **"si vols muntar alguna cosa ho has de fer amb molta il·lusió i perquè t'agrada aquella activitat, tot ignorant allò que pugui dir la gent"**.

Així va ser com la Pepi i el seu home van començar a treballar a Vidreres, però **"allò no donava per viure ni molt menys"**, de manera que van decidir d'ampliar el seu radi de treball a altres pobles, utilitzant alhora vehicles més especialitzats. A.J. Ruz va ser una de les primeres empreses del sector que va modernitzar les seves eines de treball: **"Al principi treballàvem amb tractors i vehicles oberts; després ja vam passar als transports tancats."** Aquesta modernització duta a terme durant gairebé dues dècades passa per respectar el medi ambient. Així, tots els abocadors on es dirigeixen els seus camions compleixen les lleis i controls de sanitat.

En aquesta mateixa línia, la nostra protagonista es mostra partidària del reciclatge: **"És una llàstima que la gent no s'adoni de la quantitat de coses que es poden aprofitar, i amb el ritme que portem potser arribarà un moment en què ens quedarem sense matèria primera."** La comarca de la Pepi és un exemple d'èxit en aquest sentit, ja que, amb tots els abocadors legalitzats, és una de les primeres que ha engegat un sistema de recollida orgànica, amb gran acceptació per part dels ciutadans, en especial els joves. Aquests residus són les restes del menjar que consumim diàriament, i **"d'aquí a uns anys seran un adob perfecte"**.

Ab aquesta inquietud ecològica, el 1989 es va constituir la societat A.J. Ruz, de la qual la nostra protagonista és gerent i administradora. L'empresa compta amb vint-i-un treballadors en l'actualitat, entre els quals dos germans de l'Antoni, en Joan i en Marçal, que s'hi han anat incorporant al llarg dels anys. Pel que fa als fills, val a dir que la gran, la Lúcia, llicenciada en Biologia, dóna un cop de mà a l'empresa, pel que fa a la part comercial, quan té temps lliure, i que els altres germans -en Bertran, de vint-i-un anys; la Ivani, de dinou; i l'Eduard, de disset- també **"posen el seu granet de sorra"**, sense dedicar-se exclusivament al negoci. La Pepi és l'única dona que forma part de la plantilla fixa de l'empresa. Pel que fa al seu marit, després d'haver patit dos accidents aparatosos, es dedica bàsicament a tasques de coordinació del negoci. Els treballadors d'A.J. Ruz, per la seva part, estan distribuïts en dos locals diferents. Les oficines de l'empresa es troben a Vidreres, mentre

que els magatzems són a Sils. Cada població que cobreix l'empresa compta amb un vehicle i uns treballadors assignats, i és que el servei que ofereixen els Ruz és indispensable per al bon funcionament d'un municipi, i encara més en un com Vidreres, on hi ha un gran nombre d'espais d'esbarjo i restaurants.

Tanmateix, l'empresària assegura que **"el punt més conflictiu és Santa Cristina d'Aro. Als mesos d'estiu és una bogeria. La població es multiplica d'una manera increïble."** A més d'aquests pobles, A.J. Ruz també treballa a Maçanet de la Selva, Fogars de Tordera, Hostalric, Sant Feliu de Buixalleu, Arbúcies, Santa Coloma de Farners, l'aeroport de Girona i diferents municipis de la Costa Brava. Són els ajuntaments els qui contracten els seus serveis.

La Pepi reconeix que existeix molta competència a l'hora de fer-se un lloc en aquest sector, que en els darrers anys ha adquirit un prestigi que abans no tenia. Un altre problema al qual s'ha d'enfrontar aquesta empresa és el vandalisme, com en el cas dels contenidors que apareixen cremats. Afortunadament, compten amb un important ajut per part dels ajuntaments en aquests casos. Les institucions municipals també es cuiden, d'altra banda, que la feina de recollida d'escombraries es dugui a terme de manera rigorosa. I és que, des de la seva posició, la nostra protagonista és testimoni del poc civisme que demostren certs ciutadans a l'hora de desfer-se de les escombraries.

A A.J. Ruz treballen dur perquè aquesta mala educació es resolgui de la manera més satisfactòria possible, i així la Pepi ens confessa que, malgrat que la jornada laboral comença a dos quarts de vuit del matí, la seva feina **"és de vint-i-quatre hores"**, ja que es tracta d'una empresa familiar. D'aquesta manera, pot donar-se el cas que un camioner els truqui a les tres del matí perquè se li ha espatllat el vehicle, i aquesta dona pot presumir d'haver fet de tot dins la seva empresa. No en va, i a més de controlar com efectuen la recollida d'escombraries els seus treballadors, **"en casos de necessitat"** ella mateixa ha dut a terme aquesta feina.

La Pepi destaca, d'altra banda, que va engegar el negoci molt jove, que llavors ja tenia els seus quatre fills **"grandets"**, i assegura que el fet de combinar tantes responsabilitats amb l'atenció d'una família tan nombrosa no té tanta importància com sembla: **"El negoci és el negoci que tens, i és el que t'ha de donar de menjar."** Així d'humil es mostra aquesta mare respecte de tot el que ha fet: **"No ho he fet sola; he tingut tot de gent al meu voltant que m'ha ajudat."**

Tanmateix, és clar que és ella qui porta la batuta dins el negoci: **"El meu marit em diu: 'Fes les coses tu'. És ell qui em demana consell quan té alguna idea nova."** La Pepi, en qualsevol cas, assenyalava finalment que si ha d'estar agraïda a algú per l'energia i l'empenta que transmeten les seves paraules és a la seva família, i ella resumeix aquest sentiment amb una frase molt gràfica: **"L'empresa l'hem feta nosaltres, i és que tots sis hi treballem. No ens ha caigut de la xemeneia."**

Pepi Estévez - Vidreres (la Selva)